قد نزل لاحد من الاطبّآء علیه بهآء اللّه

هو اللّه الاعلم

لسان القدم تنطق بما یکون غُنْیة الاَبِبّآء عند غیبة الاطبّآء قل یا قوم لا تأکلوا الّا بعد الجوع و لا تشربوا بعد الهجوع نعم الرّیاضة علی الخلآء بها تقوّی الاعضآء و عند الامتلآء داهیة دهمآء لا تترک العلاج عند الاحتیاج و دعه عند استقامة المزاج لا تباشر الغذآء الّا بعد الهضم و لا تزدرد الّا بعد ان یکمل القضم عالج العلّة اوّلاً بالاغذیة والّا تجاوز الی الادویة ان حصل لک ما اردت من المفردات لا تعدل الی المرکّبات دع الدّوآء عند السّلامة و خذه عند الحاجة اذا اجتمع الضّدّان علی الخوان لا تخلطهما فاقنع بواحد منهما بادر اوّلاً بالرّقیق قبل الغلیظ و بالمایع قبل الجامد ادخال الطّعام علی الطّعام خطر کن منه علی حذر و اذا شرعت فی الاکل فابتدء باسمی الابهی ثمّ اختم باسم ربّک مالک العرش و الثّری و اذا اکلت فامش قلیلاً لاستقرار الغذآء و ما عسر قضمه منهیّ عند اولی النّهی کذلک یأمرک القلم الاعلی اکل القلیل فی الصّباح انّه للبدن مصباح و اترک العادة المضرّة و انّها بلیّة للبریّة قابل الامراض بالاسباب و هذا القول فی هذا الباب فصل الخطاب ان الزم القناعة فی کلّ الاحوال بها تسلم النّفس من الکسالة و سوء الحال ان اجتنب الهمّ و الغمّ بهما یحدث بلآء ادهم قل الحسد یأکل الجسد و الغیظ یحرق الکبد ان اجتنبوا منهما کما تجتنبون من الاسد تنقیة الفضول هی العمدة ولکن فی الفصول المعتدله و الّذی تجاوز اکله تفاقم سقمه قد قدّرنا لکلّ شیئ سبباً و اعطیناه اثراً کلّ ذلک من تجلّی اسمی المؤثّر علی الاشیآء انّ ربّک هو الحاکم علی ما یشآء قل بما بیّنّاه لا تتجاوز الاخلاط عن الاعتدال و لا مقادیرها عن الاحوال یبقی الاصل علی صفآئه و السّدس و سدس السّدس علی حاله و یسلم الفاعلان و المنفعلان و علی اللّه التّکلان لا اله الّا هو الشّافی العلیم المستعان ما جری القلم الاعلی علی مثل تلک الکلمات الّا لحبّی ایّاک لتعلم بانّ الهمّ ما اخذ جمال القدم و لم یحزن عمّا ورد علیه من الامم و الحزن لمن یفوت منه شیئ و لا یفوت عن قبضته من فی السّموات و الارضین

یا طبیب اشف المرضی اوّلاً بذکر ربّک مالک یوم التّناد ثمّ بما قدّرنا لصحّة امزجة العباد لعمری طبیب الّذی شرب خمر حبّی لقآئه شفآء و نَفَسه رحمة و رجآء قل تمسّکوا به لاستقامة المزاج انّه مؤیّد من اللّه للعلاج قل هذا العلم اشرف العلوم کلّها انّه لسبب الاعظم من اللّه محیی الرّمم لحفظ اجساد الامم و قدّمه علی العلوم و الحکم ولکنّ الیوم یوم الّذی تقوم علی نصرتی منقطعاً عن العالمین قل

یا الهی اسمک شفآئی و ذکرک دوآئی و قربک رجآئی و حبّک مونسی و رحمتک طبیبی و معینی فی الدّنیا و الآخرة و انّک انت المعطی العلیم الحکیم

جمیع احبّا را من قبل اللّه تکبیر برسانید بگو الیوم دو امر محبوب و مطلوب است یکی حکمت و بیان و ثانی الاستقامة علی امر ربّکم الرّحمن هر نفسی باین دو امر فایز شد عند اللّه از اهل مدینهٔ بقا محسوب و مذکور چه که باین دو امر امر الهی ما بین عباد ثابت شده و خواهد شد چه اگر حکمت و بیان نباشد کلّ مبتلا خواهند شد در اینصورت نفسی باقی نه تا ناس را بشریعهٔ احدیّه هدایت نماید و اگر استقامت نباشد نَفَسِ ذاکر مؤثّر نخواهد بود بگو ایدوستان خوف و اضطراب شأن نسوان است و اگر احبّای الهی فی الجمله تفکّر نمایند در دنیا و اختلافات ظاهرهٔ در او لا یخوّفهم سطوة الّذین ظلموا و یطیرنّ باجنحة الاشتیاق الی نیّر الآفاق این عبد آنچه از برای خود خواستهام از برای کلّ دوستان حقّ خواستهام و اینکه بحکمت و حفظ امر شده و میشود مقصود آن است که ذاکرین در ارض بمانند تا بذکر ربّ العالمین مشغول شوند لذا بر کلّ حفظ نفس خود و اخوان لامر اللّه واجب و لازم است و اگر احبّا عامل بودند بآنچه مأمورند حال اکثر من علی الارض بردای ایمان مزیّن

بودند طوبی از برای نفسی که نفسی را بشریعهٔ باقیه کشاند و بحیوة ابدیّه دلالت نماید هذا من اعظم الاعمال عند ربّک العزیز المتعال و الرّوح علیک و البهآء علیک

این سند از کتابخانهٔ مراجع بهائی دانلود شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجّه به مقرّرات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمائید.

آخرین ویراستاری: ۲۲ مه ۲۰۲۴، ساعت ۶:۰۰ بعد از ظهر